

Ρωσικό Βατικάνειο Πνεύμα

Το Πατριαρχείο Μόσχας και ο Εκκλησιαστικός Ιμπεριαλισμός του στον Ορθόδοξο κόσμο

Ο εκκλησιαστικός μεγαλοϊδεατισμός και αντορθόδοξος ιμπεριαλισμός του Πατριαρχείου Μόσχας εναντίον του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου και συνόλου της Ορθοδοξίας, ο οποίος ανεκόπη κατά την περίοδο του κομμουνιστικού καθεστώτος στην Σοβιετική Ρωσία, επανήλθε το έτος 1990 μετά την πτώση του τέως υπαρκτού σοσιαλισμού.

Η Ρωσική Εκκλησία παρόλες τις πολλαπλές ευεργεσίες που εδέχθη στο διάβα των αιώνων από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, εντούτοις σταθερά, σταδιακά και μεθοδευμένα από το έτος 1589, όταν η Πρωτεύουσα Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως απένειμε σε αυτήν, την λεγομένη «Πατριαρχική αξία και περιωπή», άρχισε να επιβουλεύεται μαρτυρικό Φανάριο και προς τούτο καθιέρωσε μιά καινοφανή προπαγανδιστική τακτική που είχε και εξακολουθεί να έχει ως επίκεντρό της την ψευδή, αβάσιμη, ανιστόρητη, αντικανονική και αντιεκκλησιολογική θεωρία περί της λεγομένης «Τρίτης Ρώμης».

Σύμφωνα λοιπόν με αυτή την ψευδή, αβάσιμη και ιμπεριαλιστική θεωρία, επειδή η Πρώτη Ρώμη, που είναι έδρα του Πάπα, εξέπεσε της Χάριτος του Θεού λόγω των αιρετικών και κακοδόξων διδασκαλιών αυτής, ενώ η Κωνσταντινούπολη, που είναι η Νέα Ρώμη και έδρα της Πρωτοθρόνου Μητρός Εκκλησίας της κατ' Ανατολάς Ορθοδοξίας κατεκτήθη υπό των αλλοδόξων, η «Τρίτη Ρώμη», δηλαδή το Πατριαρχείο της Μόσχας, θα έπρεπε δικαιωματικά να είναι η διάδοχη κατάσταση του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αφού, κατά την αντορθόδοξη και αντιεκκλησιολογική θέση των Ρώσων, η Ρωσική Εκκλησία, η οποία ευρίσκεται σε ελεύθερο Ορθόδοξο κράτος, δύναται να ασκήσει αβιάστως την εκκλησιαστική αποστολή της.

Με όλα αυτά τα ανιστόρητα και έξω από κάθε πλαίσιο Ορθόδοξου Εκκλησιολογίας προπαγανδιστικά τεχνάσματα το Πατριαρχείο της Μόσχας αυτοανακηρύχθηκε ως δήθεν «Τρίτη Ρώμη» και έκτοτε προσπαθεί να θέσει ανεπιτυχώς στο περιθώριο την Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως.

Είναι ολοφάνερο πλέον ότι η Ρωσική Εκκλησία ως άλλος «Ορθόδοξος Πάπας» με την πρωτοφανή και καινοφανή ιμπεριαλιστική και μεγαλοϊδεατική τακτική της επιθυμεί να δημιουργήσει ένα κακέκτυπο Ρωσικό Βατικανό με κοσμική – πολιτική και εκκλησιαστική εξουσία μέσα στον Ορθόδοξο κόσμο και σε βάρος των υπολοίπων Πρεσβυγενών Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Εκκλησιών. Ένα είδος έμμεσης υποταγής που κατα-

στρατηγεί κάθε έννοια Ορθοδόξου εκκλησιολογίας και παραδόσεως της καθ' ημάς Ανατολής.

Ειδικά, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της Ρωσικής Εκκλησίας ότι η πρωτοκαθεδρία στον Ορθόδοξο κόσμο ανήκει δικαιωματικά στο Πατριαρχείο της Μόσχας λόγω της πληθυσμιακής υπεροχής του ποιμνίου του σε σχέση με το ποίμνιο των Πρεσβυγενών Πατριαρχείων της Ανατολής, θα πρέπει να υπογραμμισθεί με έμφαση ότι το «πρωτεϊόν τιμής και διακονίας» του Οικουμενικού Πατριαρχείου ως Πρωτοθρόνου Μητρός Εκκλησίας της Ορθοδόξου Ανατολής δεν είναι το αποτέλεσμα ποσοτικών πληθυσμιακών κριτηρίων ή αριθμών, αλλά ιστορικών δεδομένων, αποφάσεων Οικουμενικών Συνόδων και κυρίως της ταπεινής, μαρτυρικής, καθαγιασμένης, σταυραναστάσιμης αποστολής της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως. Η άκρως λοιπόν επικίνδυνη και λίκαν εκκοσμικευμένη θέση του Πατριαρχείου της Ρωσίας ότι κυρίαρχο ρόλο παίζουν οι αριθμοί και τα ποσοτικά πληθυσμιακά κριτήρια προκειμένου να διαδραματίσει πρωτεύουσα εξουσιαστική αποστολή ως άλλο Βατικανό με «πρωτείο εξουσίας» στον Ορθόδοξο κόσμο, είναι πέραν και εκτός κάθε έννοιας Ορθοδόξου Εκκλησιολογίας.

Απόδειξη όλων των παραπάνω αποτελεί η προ ολίγων ετών 8^η Παγκόσμια Σύναξη των Ρώσων, με θέμα: «Η Ρωσία και ο Ορθόδοξος κόσμος». Στη Σύναξη εκείνη, όπου εκτός της Ρωσικής εκκλησιαστικής ηγεσίας, έλαβαν μέρος και υψηλόβαθμοι Ρώσοι πολιτικοί, ακούστηκαν τερατώδη και ανιστόρητα μυθεύματα, τα οποία απηχούν βατικάνειο πνεύμα και παπικό εκκοσμικευμένο φρόνημα. Ο τότε Πατριάρχης Μόσχας Αλέξιος Β' (1990-2009) υπεγράμμισε προκλητικά την ηγετική θέση της Ρωσικής Εκκλησίας σε σχέση με τις υπόλοιπες ορθόδοξες εκκλησίες και τόνισε ότι μόνον αυτή δικαιούται και δύναται να επιτύχει την ενότητα της Ορθοδοξίας. Οι δε Ρώσοι πολιτικοί, όψιμοι μετακομμουνιστές Ορθόδοξοι, διεκήρυξαν απροκάλυπτα ότι de facto λόγω της πληθυσμιακής ισχύος της η Ρωσική Εκκλησία έχει ηγετική θέση μεταξύ των Ορθοδόξων. Εκεί ακούστηκε ότι η Μόσχα είναι η «τρίτη Ρώμη» και ότι η Ρωσική Εκκλησία υπερτερεί σε μέγεθος, πνευματικότητα, ηθικές αρχές, παράδοση και πολιτική επιρροή. Από τα παραπάνω καθίσταται πασίδηλη η σύμπλευση και διαπλοκή του Ρωσικού Πατριαρχείου με τους νεοφώτιστους πρώην αθέους κομμουνιστές πολιτικούς ηγέτες της.

Μεμαρτυρημένα και αγευδή είναι τα παρακάτω ιστορικά γεγονότα τα οποία αποδεικνύουν του λόγου το αληθές περί του ανιστόρητου, αντικανονικού, αντιεκκλησιολογικού και εν γένει βατικανείου πνεύματος και φρονήματος που επικρατεί στους εκάστοτε ηγέτες του Πατριαρχείου της Μόσχας:

- Αρχικώς, κατά το έτος 1970 το Πατριαρχείο της Μόσχας ανεκήρυξε αντικανονικώς ως αυτοκέφαλη εκκλησία την Metropolita των ΗΠΑ, όπου διαβιούν οι Ρώσοι της διασποράς, οι οποίοι σύμφωνα με τον 28^ο κανόνα της Δ' εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου (451 μ.Χ.) ευρίσκονται σε έδαφος της δικαιοδοσίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου, το οποίο ουδέποτε ανεγνώρισε την συγκεκριμένη σχισματική «Εκκλησία».

- Το ίδιο προκλητική υπήρξε προ ολίγων ετών η στάση της εκκοσμικευμένης Ρωσικής Εκκλησίας, η οποία παρόλο που είχε ιδρύσει τελείως αντικανονικά την σχισματική λεγομένη Εκκλησία της Κίνας, αντέδρασε όταν κανονικώς το Οικουμενικό Πατριαρχείο υπήγαγε εκκλησιαστικά την Κίνα στην Πατριαρχική Μητρόπολη του Χονγκ – Κόνγκ, αφού το έδαφος της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας υπάγεται στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Φαναρίου.

- Την ίδια εκκλησιαστική ιμπεριαλιστική πολιτική επεδείκνυε επί δεκαετίες το Πατριαρχείο Μόσχας και απέναντι στην Εκκλησία της Γεωργίας, οπότε τον γόρδιο δεσμό απέκοψε και έδωσε οριστική λύση ο αοίδιμος Οικουμενικός Πατριάρχης Δημήτριος Α΄ (1972-1991), όταν το 1990 ανεγνωρίσθη με Πατριαρχικό και Συνοδικό Τόμο το αυτοκέφαλο καθεστώς και η «Πατριαρχική αξία» της Εκκλησίας της Γεωργίας (Ιβηρίας).

- Πραξικοπηματικά το Πατριαρχείο της Μόσχας προ ετών κατέταξε αυτοβούλως και αυθαιρέτως την Ρωσική Εκκλησία από την 9^η στην 5^η θέση των «Διπτύχων», μετά δηλαδή από τα τέσσερα «Πρεσβυγενή Πατριαρχεία». Σημειωτέον εν προκειμένω ότι τα Δίπτυχα είναι η σειρά – τάξη (κατάταξη) των Ορθόδοξων Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Εκκλησιών κατά την μνημόνευση των προκαθημένων τους σε κάθε Θεία Λειτουργία ή συλλείτουργο που τελείται από τους προκαθημένους.

- Όταν το έτος 1988 εορτάστηκαν τα 1000 έτη από τον εκχριστιανισμό του ρωσικού έθνους (998-1998 μ. Χ.), το οποίο εδέχθη την Ορθόδοξη πίστη από την Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, ο αοίδιμος Πατριάρχης Δημήτριος, αν και προσεκλήθη, δεν παρέστη, διότι με ύπουλο τρόπο ο τότε Πατριάρχης Μόσχας Ποιμίν είχε προσκαλέσει και τους αντικανονικούς επικεφαλής της εν Αμερική σχισματικής αυτονόμου Ρωσικής Εκκλησίας της Ιαπωνίας, προκειμένου να τους νομιμοποιήσει με την παρουσία του Οικουμενικού Πατριάρχου Δημητρίου. Το όλο εγχείρημα του Πατριαρχείου Μόσχας απέτυχε παταγωδώς.

- Ολίγον προ του εορτασμού εκείνου, η Ρωσική Εκκλησία ανεγνώρισε και αγιοκατάταξε εννέα νέους Ρώσους αγίους, αν και καλώς εγνώριζε ότι από αιώνων προνόμιο του Οικουμενικού Πατριαρχείου είναι η αγιοαναγνώριση και αγιοκατάταξη νέων Αγίων μέσα στον Ορθόδοξο κόσμο.

- Αλλά και έναντι του πανάρχαιου έθους αιώνων να λαμβάνουν οι κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες το Άγιον Μύρον μόνο από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, η Ρωσική Εκκλησία και πάλι θέλησε να «πρωτοτυπήσει» σε αντιπαραδοσιακό, αντορθόδοξο και ιμπεριαλιστικό ηγεμονισμό, αφού από πολλών ετών παρασκευάζει η ίδια «Άγιο Μύρο» μόνο και μόνο επειδή δεν επιθυμεί να αναγνωρίζει εν τοις πράγμασι, αλλά μόνον λόγιοις, τα πρεσβεία τιμής προς την Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως.

- Όταν το 1991 εκοιμήθη ο Οικουμενικός Πατριάρχης Δημήτριος, η Ρωσική Εκκλησία έδειξε απροκάλυπτα το αληθινό και πραγματικό της πρόσωπο. Όταν δηλαδή εκυκλοφόρησε η φήμη ότι ίσως στην πατριαρχική εκλογή ήταν υποψήφιος και ο τότε Αρχιε-

πίσκοπος Αμερικής Ιάκωβος, το Πατριαρχείο της Μόσχας άφησε να διαρρεύσει η φήμη ότι θα υπήρχε και Ρώσος υποψήφιος.

- Προστριβές κατά το παρελθόν υπήρξαν όταν ελευθέρως και αυτοβούλως οι Καρπαθορώσοι της Αμερικής (1938) υπήχθησαν επί Πατριαρχείας Βενιαμίν Α΄ (1936-1946) στη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Έντονα αντέδρασε το Πατριαρχείο της Μόσχας όταν και πάλι αυτοβούλως οι Ορθόδοξες Ουκρανικές Εκκλησιαστικές παροικίες των ΗΠΑ και εν γένει της διασποράς υπήχθησαν στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου (1955). Η δε Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία εν Καναδά υπήχθη στο Οικουμενικό Πατριαρχείο το 1990.

- Είναι γνωστό ότι οι Ορθόδοξες Ρωσικές παροικίες στην Δυτική Ευρώπη τελούν υπό την πλήρη πνευματική, κανονική και διοικητική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου και αποτελούν την «Πατριαρχική Εξαρχία των εν Δυτική Ευρώπη Ορθόδοξων Παροικιών Ρωσικής Παραδόσεως». Παρά ταύτα, τότε, ο Πατριάρχης Μόσχας Αλέξιος Β΄ προσκάλεσε τους Επισκόπους και τους πιστούς των ενοριών ρωσικής καταγωγής να οργανωθούν σε ενιαία Μητρόπολη υπό την δικαιοδοσία του Πατριαρχείου Μόσχας.

- Η απόλυτη σύγκρουση όμως ανάμεσα στο Πατριαρχείο Μόσχας και το Οικουμενικό Πατριαρχείο συνέβη το έτος 1996, όταν η Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως παρεχώρησε, ως έχει μόνη αυτή το προνόμιο, το αυτόνομο καθεστώς διοικήσεως στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Εσθονίας. Το δε 1999 το Οικουμενικό Πατριαρχείο εξέλεξε Μητροπολίτη της Εκκλησίας της Εσθονίας τον Έλληνα Επίσκοπο Ναζιανζού Στέφανο. Η όλη σύγκρουση συνέβη επειδή αντικανονικώς το Πατριαρχείο της Μόσχας απαιτούσε να καθυποτάξει την Εσθονία στην δικαιοδοσία του, ενώ η Εσθονική Εκκλησία ήταν ήδη από το 1923 αυτόνομη με συνοδική απόφαση του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Τελικώς με την απειλή των σοβιετικών στρατευμάτων το Πατριαρχείο της Μόσχας, μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και άνευ της συγκαταθέσεως του Οικουμενικού Πατριαρχείου, υπήγαγε αντικανονικά και αυθαίρετα την Εκκλησία της Εσθονίας στη δικαιοδοσία του.

- Στην δε Ουκρανία κατά τα τελευταία έτη υφίσταται εκκλησιαστικό σχίσμα ανάμεσα σε δύο μέρη, το ένα εκ των οποίων επιθυμεί είτε το αυτοκέφαλο καθεστώς προκειμένου να αποτινάξει την καταδυνάστευση που επιβάλλεται από το Πατριαρχείο της Μόσχας, είτε την υπαγωγή της Ουκρανίας στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

- Ύπουλα και μεθοδικά, τελείως δε αντικανονικά, αυθαίρετα και ιμπεριαλιστικά το Πατριαρχείο της Μόσχας εκμεταλλεύεται κάθε ευκαιρία προκειμένου να εισχωρήσει στα εσωτερικά κάθε αυτοκέφαλης Εκκλησίας ή Πατριαρχείου για να εδραιώσει την παρουσία του ως άλλο Βατικανό στον Ορθόδοξο κόσμο και πάντοτε εναντίον του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

- Εδώ και κάποια έτη το Πατριαρχείο της Μόσχας τελείως αντικανονικά και προκλητικά καταπατά το έδαφος του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων στην Αγία Γή και ανεγεί-

ρει ναούς και Μονές διεκδικώντας προνόμια που δεν έχει. Σε πολλές περιπτώσεις ασκεί την επιρροή του σε ρωσόφιλους ιεράρχες του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων κατά τις Πατριαρχικές εκλογές με απώτερο στόχο για λόγους εκκλησιαστικής εξουσίας να ελέγξει εκ των έσω το παλαιό Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων.

- Την ίδια τακτική ακολούθησε και κατά την μεγάλη εκκλησιαστική κρίση (2003-2004) μεταξύ Φαναρίου και Αθηνών, όταν επικινδύνως ο τότε Αθηνών Χριστόδουλος (1998-2008) εζήτησε με πρωτοφανή τρόπο την ανίερη συνεργασία και ενίσχυση του Πατριαρχείου Μόσχας για να αντιμετωπίσει και πλήξει το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά τα σχέδια αυτά απέτυχαν παταγωδώς. Τα ίδια λάθη διέπραξε η τότε ηγεσία της Εκκλησίας της Ελλάδος, η οποία συνεργάστηκε με το Πατριαρχείο της Μόσχας και κατά την συνάντηση όλων των Ορθόδοξων εκπροσώπων στην Κρήτη, όπου μόνον αυτές οι δύο τοπικές εκκλησίες αρνήθηκαν ν' αποδεχθούν την εκπροσώπηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση της Ορθόδοξου Εκκλησίας από τον επίσημο εκπρόσωπο του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Κατά δε τις συζητήσεις της Ζ' Συνελεύσεως του διαλόγου μεταξύ της Ορθόδοξου Εκκλησίας ως ενιαίου συνόλου, που την εκπροσώπησε ο αντιπρόσωπος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, και της Ομάδος Βουλευτών του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος και των Ευρωπαίων Δημοκρατών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπου έγινε αποδεκτή η πρόταση για την αναγνώριση του ειδικού καθεστώτος του Οικουμενικού Πατριαρχείου ως «Νομικού Προσώπου Ευρωπαϊκού και Διεθνούς Ενδιαφέροντος», η Ρωσική Εκκλησία εδήλωσε την ενόχληση και δυσφορία της.

- Είναι ιστορικά καταγεγραμμένο και γνωστό στους εκκλησιαστικούς κύκλους ότι κατ' επιταγήν του στυγνού σταλινικού καθεστώτος της πρώην Σοβιετικής Ενώσεως οι αντικανονικές πράξεις της Ρωσικής Εκκλησίας, οι οποίες έλαβαν χώρα ιδιαίτερα στις βιαίως υπαχθείσες υπό τον κομμουνιστικό ζυγό χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης κατά την πρώτη μεταπολεμική περίοδο (1945-1961) προβάλλονται σήμερα στην μετακομμουνιστική Ρωσία από το Πατριαρχείο της Μόσχας με διάφορους αυθαιρέτους συλλογισμούς ως δήθεν κανονικές και εκκλησιολογικά ορθές με απώτερο στόχο την δικαίωση των αυθαιρέτων εκείνων πράξεων, αλλά και θεμελιώσεως επ' αυτών υπερορίων εκκλησιαστικών διεκδικήσεων. Τότε απεσπάρθησαν αυθαιρέτως, αντικανονικώς και βιαίως εκ της εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου (1951) όλες οι ορθόδοξες ενορίες της Ουγγαρίας και υπήχθησαν πραξικοπηματικά στην δικαιοδοσία της Ρωσικής Εκκλησίας, κατ' εντολήν μάλιστα της σοβιετικής κυβερνήσεως. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, υπό την πνευματική εποπτεία του οποίου υπήγοντο πάντοτε οι Ορθόδοξες ενορίες της Ουγγαρίας και ιδιαιτέρως η ελληνορθόδοξη κοινότητα της Βουδαπέστης, υπήγαγε τις ενορίες αυτές στην ιδρυθείσα μετά το 1922 Ιερά Μητρόπολη Αυστρίας, η οποία περιλαμβάνει μέχρι και σήμερα την Αυστρία και την Ουγγαρία. Γι' αυτό, άμεση υπήρξε η αντίδραση του αιδίου Πατριάρχου Αθηναγόρου (1948-1972) το έτος 1951 προς τον τότε Πατριάρχη Μόσχας Αλέξιο τον Α' για όλες εκείνες τις αυθαίρετες και αντικανονικές ενέργειες στην Ουγγαρία. Το 1951 οι ρώσοι κατέλαβαν τον ιστορικό ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Βουδαπέστης, τον οποίο κατέχει αντικανονικώς και αυ-

θαιρέτως μέχρι σήμερα το Πατριαρχείο της Μόσχας. Μετά το 2000 ο αοίδιμος Μητροπολίτης Αυστρίας κυρός Μιχαήλ (+2011) αγωνίσθηκε σθεναρά για την επανυπαγωγή του συγκεκριμένου ναού υπό την δικαιοδοσία της Ιεράς Μητροπόλεως Αυστρίας, καθώς ο ναός αυτός ανηγέρθη εκ θεμελίων με δαπάνες και δωρεές των ευπόρων Ελλήνων ομογενών ευεργετών που διαβιούσαν στην Βουδαπέστη.

- Ακόμη και στο Άγιο Όρος το Πατριαρχείο της Μόσχας με τον απροκάλυπτο και άκρατο εκκλησιαστικό ιμπεριαλισμό του προσπαθεί να αμφισβητήσει το status quo, να δημιουργήσει de facto καταστάσεις υπέρ της ρωσικής Μονής του Αγίου Παντελεήμονος, αφού de jure κάτι τέτοιο είναι αδύνατο, αφενός μεν λόγω του ισχύοντος καταστατικού χάρτου του Αγίου Όρους (1926), που έχει και συνταγματικό κύρος (Άρθρο 109 του Συντάγματος της Ελληνικής Πολιτείας), αφετέρου δε και εκ του γεγονότος ότι η μόνη εκκλησιαστική αρχή και κεφαλή του Αγίου Όρους είναι ο εκάστοτε Οικουμενικός Πατριάρχης. Παρά ταύτα το Πατριαρχείο της Μόσχας προκλητικά και αυθαίρετα διεκδικεί κανονικά δικαιώματα επί διαφόρων ιερών Σκητών, που δεν ανήκουν στην Ιερά Μονή Αγίου Παντελεήμονος, η οποία καίτοι είναι ρωσική, εντούτοις τελεί υπό την απόλυτη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Χάριν της ιστορία θα πρέπει να αναφερθεί ότι ο ισχύων εσωτερικός κανονισμός λειτουργίας της Ρωσικής Μονής του Αγίου Παντελεήμονος παρόλο που προβλέπει διάταξη ότι το ήμισυ των μοναχών αυτής πρέπει να είναι ελληνικής καταγωγής, εντούτοις ουδείς Έλληνας γίνεται δεκτός να κοινοβιάσει σε αυτή, διότι υφίσταται εν αυτή η ακραία ρωσική εθνοφυλετική ιδεολογία, η οποία είναι μεθοδικά κατευθυνόμενη από το Πατριαρχείο της Μόσχας. Και ενώ παλιότερα όλοι οι μοναχοί της συγκεκριμένης Μονής ήταν Έλληνες, ωστόσο σταδιακά με τις ρωσικές πιέσεις προς τις Οθωμανικές αρχές και προς τον μακαριστό Οικουμενικό Πατριάρχη Ιωακείμ Β΄, άρχισε ο παραγκωνισμός των Ελλήνων εκ μέρους των Ρώσων μοναχών, οι οποίοι σταδιακά εγκατεστάθησαν στην Ιερά Μονή του Αγίου Παντελεήμονος και εξεδίωξαν ολοσχερώς τους Έλληνες μοναχούς. Προ ολίγων ετών μάλιστα το Πατριαρχείο της Μόσχας χρησιμοποιώντας ως δούρειο ίππο το λεγόμενο «σκάνδαλο» της Μονής Βατοπαιδίου επεδίωξε απροκάλυπτα να διαδραματίσει ρόλο ηγέτιδος δυνάμεως για την προστασία δήθεν του Αγίου Όρους. Επί του συγκεκριμένου ζητήματος η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου τοποθετήθηκε απερίφραστα και αποστομωτικά ως εξής: « Το ότι το Όρος αποτελείται μεν από ορθοδόξους μοναχούς διαφόρων εθνοτήτων, ουδόλως προσδίδει εις αυτό πανορθόδοξον χαρακτήρα επιτρέποντα την οιαδήποτε μορφής επέμβασιν εις αυτό άλλων αυτοκεφάλων εκκλησιών». Οι Ρώσοι έλαβαν την απάντηση.

- Η εσχάτη και μείζων πρόκληση του Πατριαρχείου της Μόσχας εναντίον του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριαρχείου αλλά και κατ' αυτής ταύτης της ενότητας των Πανορθόδοξων εξεδηλώθη κατά τις παραμονές της συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της καθόλου Ορθοδόξου Εκκλησίας, όταν απειράσθη πάση δυνάμει να ματαιώσει την πραγματοποίηση αυτής έχοντας δυστυχώς ως δορυφόρους της, τις Εκκλησίες της Αντιοχείας, της Βουλγαρίας και της Γεωργίας. Όλα βέβαια είχαν ένα στόχο, ο οποίος δεν ήταν άλλος από το να αμφισβητήσουν το προνόμιο του

Οικουμενικού Πατριαρχείου στο πρόσωπο του νυν Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου να συγκαλέσει και να προεδρεύσει ως Πρώτος των Πανορθόδοξων στην Αγία και Μεγάλη εν Κρήτη Σύνοδο της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Οι Ρώσοι πάντοτε εκμεταλλεύονται τις ανοικτές «κερκόπορτες» για να εφαρμόσουν την εκκλησιαστική ιμπεριαλιστική τους πολιτική ως άλλο Βατικανό μέσα στον Ορθόδοξο κόσμο και εναντίον του Πρωτόθρονου και μαρτυρικού Οικουμενικού Πατριαρχείου. «Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου Θεού, γνώσεως και αντιστάσεως».